

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 585

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 24 iunie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 576 din 31 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 și alin. (4) din Codul de procedură civilă	2–6
Decizia nr. 587 din 31 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal	6–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
134. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate privind publicarea Listei unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna iunie 2025.....	10–12
329. — Ordin al președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar pentru aprobarea Normelor de stabilire a situațiilor în care se aplică prevederile art. 39 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative	13–15
4.336. — Ordin al ministrului educației și cercetării pentru aprobarea Listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare și venitul maxim brut lunar pe membru de familie pentru care se acordă ajutorul financiar, pentru anul 2025.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 576 din 31 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 și alin. (4) din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată, din oficiu, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă în Dosarul nr. 103/36/2019/a1 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 283D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 284D/2020, nr. 285D/2020, nr. 314D/2020, nr. 347D/2020, nr. 451D/2020, nr. 476D/2020, nr. 1.076D/2020, nr. 1.217D/2020 și nr. 2.051D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 și alin. (4) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, din oficiu, în dosarele nr. 1.920/1/2019/a1 și nr. 1.922/1/2019/a1 ale acestei instanțe, de Raisa Maria Uzea în Dosarul nr. 3.069/1/2018/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă, de Florian Viorel Romocean în Dosarul nr. 20/35/2020 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, de Societatea Vasi Flor — S.R.L. din comuna Prilog, județul Satu Mare, în Dosarul nr. 51/33/2019/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, de Ion Bobăiceanu în Dosarul nr. 341/54/2019/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă, de Orosz Laszlo Lehel și Nicolae Manițiu în Dosarul nr. 45/35/2020 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, de Societatea Rotrac — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 613/36/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de Societatea Lotus — S.A. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 267/46/2020/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

4. La apelul nominal, în Dosarul nr. 314D/2020 se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Anca Ghencea din Baroul București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar în Dosarul nr. 451D/2020 se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Nicolae Bud din Baroul Satu Mare, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra faptului că în Dosarul nr. 347D/2020 autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise în susținerea admiterii acesteia.

6. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentanții părților prezenți și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 284D/2020, nr. 285D/2020, nr. 314D/2020, nr. 347D/2020, nr. 451D/2020, nr. 476D/2020, nr. 1.076D/2020, nr. 1.217D/2020 și nr. 2.051D/2020 la Dosarul nr. 283D/2020, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentanților părților prezenți. Doamna avocat Anca Ghencea solicită să fie admisă excepția și să se constate că dispozițiile legale criticate sunt constituționale doar în măsura în care termenul de 30 de zile de exercitare a căii extraordinare de atac curge de la data comunicării hotărârii, și nu de la data pronunțării acesteia, în sens contrar fiind încălcat art. 21 din Constituție, întrucât restricționează accesul la calea de atac.

8. Arată, în esență, că există în Codul de procedură civilă dispoziții noi ce extind domeniul de aplicare al autorității de lucru judecat la considerentele hotărârilor, precum și la elemente ce vizează soluții date în incidente procedurale care nu apar în dispozitivele celor două hotărâri.

9. Dispozițiile legale care reglementează termenul de exercitare a căii extraordinare de atac au rămas în forma prevăzută de vechiul Cod de procedură civilă, însă noile reglementări care vizează instituția autorității de lucru judecat au extins domeniul de aplicare al acesteia.

10. Așadar, susține că partea are acces la calea extraordinară de atac și poate contesta considerentele hotărârilor, însă termenul de exercitare este restrâns la 30 de zile de la pronunțarea hotărârii. Or, pentru a fi o cale efectivă de atac, termenul de exercitare a acesteia trebuie să curgă de la comunicarea hotărârii.

11. Domnul avocat Nicolae Bud solicită admiterea excepției de neconstituționalitate în ceea ce privește termenul de exercitare a căii extraordinare de atac pentru contrarietate de hotărâri. Arată, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt în contrarietate cu alte dispoziții din Codul de procedură civilă care nu reglementează minuta, ci doar hotărârea prin art. 425. Or, minuta este cea care se pronunță, și nu hotărârea, astfel încât nu poate fi exercitată calea extraordinară de atac de la data pronunțării hotărârii. Astfel, trebuie făcută delimitarea dintre minută și hotărâre. Atât timp cât nu există o hotărâre nu poate curge termenul de exercitare a căii de atac.

12. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența anterioară

a Curții, invocând în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 416 din 22 septembrie 2022, Decizia nr. 823 din 9 decembrie 2021, Decizia nr. 366 din 3 iunie 2021 sau Decizia nr. 351 din 3 iunie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

13. Prin încheierile din 23 ianuarie 2020, pronunțate în dosarele nr. 103/36/2019/a1, nr. 1.920/1/2019/a1 și nr. 1.922/1/2019/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată, din oficiu, de instanța judecătorească în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de revizuire.

14. Prin Încheierea din 5 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.069/1/2018/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 și alin. (4) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Raisa Maria Uzea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

15. Prin Încheierea din 11 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 20/35/2020, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă sub aspectul momentului de la care curge termenul pentru formularea cererii de revizuire**. Excepția a fost invocată de Florian Viorel Romocean într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

16. Prin Încheierea din 21 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 51/33/2019/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Societatea Vasi Flor — S.R.L. din comuna Prilog, județul Satu Mare, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva deciziei prin care a fost respinsă cererea de revizuire.

17. Prin Încheierea din 10 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 341/54/2019/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 și alin. (4) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Ion Bobăiceanu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei decizii prin care a fost respinsă ca tardiv formulată o cerere de revizuire.

18. Prin Încheierea din 19 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 45/35/2020, **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Orosz Laszlo Lehel și Nicolae Manițiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

19. Prin Decizia civilă nr. 173 din 25 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 613/36/2019, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Societatea Rotrac — S.A. din Constanța într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

20. Prin Încheierea din 7 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 267/46/2020/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția**

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost invocată de Societatea Lotus — S.A. din Târgu Jiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

21. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale în ceea ce privește instituirea termenului de o lună pentru exercitarea revizuirii, care începe să curgă de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, atunci când aceasta devine definitivă la data pronunțării ei, cu referire la situația în care contrarietatea dintre hotărâri privește dezlegări cuprinse în considerentele hotărârilor, considerente care se bucură de autoritate de lucru judecat, iar nu între dispozitivele unor hotărâri definitive. Astfel, justițiabilii sunt nevoiți să formuleze și să motiveze cererea de revizuire fără a cunoaște motivele pronunțării deciziei atacate. Însă revizuirea pentru contrarietate de hotărâri sub aspectul contrarietății de considerente nu este posibilă decât după cunoașterea motivării ultimei hotărâri, respectiv după comunicarea acesteia.

22. Se mai arată că prevederile criticate ar trebui să permită justițiabilului ca termenul de formulare și motivare a cererii de revizuire fundamentate pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, în ipoteza contrarietății de hotărâri pentru contrarietate de considerente, să curgă de la data comunicării hotărârii, iar nu de la data pronunțării acesteia. În majoritatea cauzelor de revizuire care se întemeiază pe dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, partea care formulează cererea de revizuire nu are posibilitatea să ia cunoștință efectiv de soluția pe care o atacă. Astfel, prevederile legale criticate nu sunt corelate cu cele ale art. 425 alin. (5), ale art. 431 și ale art. 511 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

23. Maniera actuală de reglementare a termenului de exercitare a revizuirii atunci când contrarietatea privește considerentele unei hotărâri transformă exercițiul căii de atac a revizuirii în unul iluzoriu, lipsindu-l de calitatea de a fi real și efectiv, fiind, astfel, încălcat și dreptul la un proces echitabil.

24. Ca atare, dreptul la un proces echitabil și accesul liber la justiție se pot realiza prin interpretarea dispozițiilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, în sensul că data rămânerii definitive a ultimei decizii este data comunicării acesteia, având în vedere că dispozițiile art. 427 alin. (1) din Codul de procedură civilă impun ca hotărârea să se comunice, din oficiu, părților, în copie, chiar dacă este definitivă, iar comunicarea se va face de îndată ce hotărârea a fost redactată și semnată în condițiile legii.

25. Prin urmare, dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale câtă vreme termenul de revizuire este de o lună de la pronunțarea hotărârii, și nu de la comunicarea acesteia, având în vedere că hotărârea, practic, nu se pronunță, ci doar minuta. Hotărârea există doar după redactarea ei completă, iar minuta nu există ca termen în lege, nefiind niciunde definită.

26. Totodată, se arată că există două norme de drept contradictorii, respectiv art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, care prevede că termenul de 30 de zile curge de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, și art. 21 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care prevede că termenul de introduce a cererii de revizuire începe să curgă de la data comunicării hotărârii.

27. Potrivit noilor reglementări procesual civile, autoritatea de lucru judecat nu vizează numai dispozitivul, ci și considerentele hotărârii, respectiv acelea prin care se tranșează chestiuni litigioase. Astfel, se naște un tratament juridic discriminatoriu între părțile care exercită calea de atac a revizuirii, întemeiată pe prevederile art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, pentru care dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 din același cod se vor aplica în mod diferit, în funcție de

aspectele invocate în susținerea căii de atac, respectiv încălcarea autorității de lucru judecat a dispozitivului, pentru care termenul de formulare a cererii de revizuire se poate socoti de la data pronunțării deciziei a cărei revizuire se solicită, sau nesocotirea aspectelor litigioase deja tranșate (încălcarea autorității de lucru judecat a considerentelor), pentru care termenul de exercitare a căii de atac nu poate fi socotit de la același moment.

28. În contextul în care se stabilește că pentru exercitarea revizuirii, reglementată de dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, termenul de o lună curge de la pronunțare, în timp ce, pentru celelalte motive de revizuire, termenul de exercitare a căii de atac curge de la data cunoașterii conținutului hotărârii, limitarea dreptului de acces la justiție nu mai are caracter de proporționalitate.

29. În susținerea excepției se invocă și jurisprudența Curții referitoare la cerințele de calitate a legii, precum și la accesul liber la justiție și folosirea căilor de atac, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, Decizia nr. 647 din 5 octombrie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013 sau Decizia nr. 473 din 21 noiembrie 2013.

30. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă**, în Dosarul nr. 314D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

31. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă**, în dosarele nr. 476D/2020 și nr. 2.051D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

32. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 451D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

33. **Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă**, în dosarele nr. 347D/2020 și nr. 1.076D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

34. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul nr. 1.217D/2020, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Acestea dau expresie competenței constituționale a legiuitorului de a reglementa procedura de judecată, respectiv termenele de exercitare a căilor de atac.

35. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

36. **Guvernul**, în Dosarul nr. 451D/2020, având în vedere că data începerii procesului în care a fost pronunțată Încheierea din 21 februarie 2020 în Dosarul nr. 51/33/2019/a1 de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ este anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, apreciază că, în procesul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, revizuirea pentru motivul contrarietății de hotărâri este posibilă (admisibilă) numai pentru încălcarea efectului negativ al autorității de lucru judecat, ipoteză în care, așa cum s-a reținut, de altfel, inclusiv în jurisprudența instanței române de contencios constituțional, sunt corelate dispozițiile referitoare la motivul de revizuire, termenul pentru declararea căii de atac și soluția pe care o poate dispune instanța, respectiv anularea celei de-a doua hotărâri, precum și cu dispozițiile din Legea fundamentală privind dreptul de acces la justiție. Prin urmare, ținând seama de regulile care guvernează aplicarea legii procesual-civile în timp și având în vedere argumentul

esențial al configurației diferite a motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, apreciază că, în raport și cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, care stabilesc drept condiție de admisibilitate legătura dispoziției legale care face obiectul excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, excepția de neconstituționalitate a art. 511 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă este inadmisibilă.

37. **Guvernul**, în Dosarul nr. 2.051D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

38. **Avocatul Poporului**, în dosarele nr. 283D/2020, nr. 284D/2020 nr. 285D/2020 și nr. 314D/2020, apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

39. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile reprezentanților părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

40. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

41. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 și alin. (4) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(1) *Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: (...)*

8. *în cazul prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, de la data rămânării definitive a ultimei hotărâri. (...)*

(4) *Revizuirea se motivează prin însăși cererea de declarare a căii de atac sau înăuntrul termenului de exercitare a acesteia, sub sancțiunea nulității.*”

42. Art. 509 alin. (1) pct. 8, la care face referire textul de lege criticat, consacră posibilitatea revizuirii unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul dacă există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri.

43. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 1 alin. (3) privind principiile statului de drept, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, astfel cum acesta se interpretează potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și art. 129 — *Folosirea căilor de atac*.

44. Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea constată că prin Decizia nr. 823 din 9 decembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 10 martie 2022, a examinat dispozițiile legale prin raportare la critici similare cu cele formulate în prezenta cauză și a constatat constituționalitatea acestora.

45. Invocând jurisprudența sa în materie [Decizia nr. 8 din 14 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 446 din 27 mai 2020 (paragrafele 17-19), Decizia nr. 495 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 20 octombrie 2020 (paragrafele 19-22), Decizia nr. 536 din 2 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 21 octombrie 2020 (paragrafele 16-20), sau Decizia nr. 366 din 3 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 22 iulie 2021], Curtea a reținut că, potrivit art. 513 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură civilă, în redactarea anterioară modificării aduse prin Legea nr. 310/2018, efectul admiterii revizuirii îl constituie anularea celei din urmă hotărâri și trimiterea cauzei spre rejudecare. În prezent, prin art. I pct. 61 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1074 din 18 decembrie 2018, legiuitorul a modificat art. 513 alin. (4) din Codul de procedură civilă și a consacrat în mod expres soluția potrivit căreia, în cazul hotărârilor potrivnice, instanța de revizuire va anula cea din urmă hotărâre și, după caz, va trimite cauza spre rejudecare atunci când s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat. Așadar, astfel cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa anterior citată, și înainte de modificarea art. 513 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură civilă, prin Legea nr. 310/2018, efectul admiterii revizuirii îl constituiau anularea celei din urmă hotărâri și trimiterea cauzei spre rejudecare, dat fiind faptul că revizuirea reprezintă o cale de atac extraordinară, de retractare, nedevolutivă, iar în cadrul judecării acesteia nu este permisă și soluționarea fondului pricinii.

46. Curtea a mai observat că, în ipoteza în care constată existența motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 (există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri), instanța competentă să soluționeze cererea de revizuire nu examinează temeinicia hotărârii atacate și nu decide care dintre hotărârile potrivnice în discuție este cea judicioasă, ci se rezumă la a anula ultima hotărâre cu privire la care constată că nesocotește autoritatea de lucru judecat a hotărârii anterioare. Pentru a decide astfel, instanța se pronunță asupra identității de părți, obiect și cauză în procesele soluționate prin hotărârile comparate, care indică încălcarea autorității de lucru judecat a celei mai întâi pronunțate. Or, în verificarea existenței triplei identități menționate, nu este necesar ca instanța care soluționează cererea de revizuire să analizeze considerentele pe care instanțele și-au fondat soluțiile pronunțate, ci soluția pronunțată și impusă prin dispozitivul hotărârilor.

47. Art. 461 alin. (1) din Codul de procedură civilă clarifică obiectul asupra căruia poartă orice cale de atac, stabilind că partea din hotărâre împotriva căreia se îndreaptă aceasta este soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii. Așadar, revizuirea, la fel ca orice altă cale de atac, indiferent de caracterul acesteia — ordinară sau extraordinară, de reformare sau de retractare, devolutivă sau nedevolutivă —, se îndreaptă împotriva soluției cuprinse în dispozitivul hotărârii.

48. Chiar dacă, în concepția actuală a Codului de procedură civilă, se bucură de autoritate de lucru judecat atât dispozitivul hotărârii, cât și considerentele pe care acesta se sprijină, după cum prevede art. 430 alin. (2), revizuirea întemeiată pe motivul nesocotirii autorității de lucru judecat nu poate viza decât soluția pronunțată, de vreme ce efectul admiterii cererii de revizuire este anularea ultimei hotărâri, în întregul său, fără analiza

eventualei contrarietăți existente între considerentele decisive ale hotărârilor în discuție.

49. Este adevărat că art. 461 alin. (2) din Codul de procedură civilă reglementează și problema considerentelor, în sensul că, potrivit acestuia, calea de atac poate să vizeze anumite considerente ale hotărârii, și anume cele prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata acelui proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea. Într-o asemenea situație, instanța, admitând calea de atac, va înlătura acele considerente și le va înlocui cu propriile considerente, menținând soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate. Însă această ipoteză este valabilă numai în ceea ce privește căile de atac de reformare, întrucât necesită un control judiciar efectiv al hotărârii, iar nu și în ceea ce privește căile de atac de retractare, așa cum este revizuirea. Astfel, după cum a observat Curtea, considerentele decizorii, prin care a fost soluționată pe cale incidentală o chestiune litigioasă, nu pot constitui motiv de revizuire a celei de-a doua hotărâri ca urmare a faptului că ar contraveni considerentelor decizorii cuprinse într-o altă hotărâre anterioară. Aceasta, deoarece o astfel de ipoteză este exclusă de existența unei alte căi procedurale puse la îndemâna părții interesate încă din timpul soluționării celui de-al doilea proces, și anume posibilitatea acesteia de a invoca excepția autorității de lucru judecat cu referire la soluția dată privind aceeași chestiune litigioasă rezolvată pe cale incidentală într-o cauză precedentă. Prin urmare, în condiții de diligență procesuală, se poate preveni apariția unor considerente decizorii contradictorii, astfel încât să nu se mai pună problema unei eventuale revizuii întemeiate pe un asemenea motiv.

50. În consecință, faptul că termenul de introducere a cererii de revizuire curge de la pronunțarea ultimei hotărâri nu împiedică accesul la justiție al părții și nici dreptul la apărare, întrucât demonstrarea existenței motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă nu presupune cu necesitate cunoașterea considerentelor dezvoltate de instanța care a pronunțat ultima hotărâre, ci implică doar argumentarea existenței identității de părți, obiect și cauză din cele două procese, lucru posibil și în lipsa motivării hotărârii a cărei revizuire se solicită.

51. Curtea a mai reținut că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților. Tot astfel, Curtea a statuat că, în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu a procedat astfel în scopul restrângerii accesului liber la justiție, ci exclusiv pentru a asigura cadrul legal în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21. Curtea a constatat că formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate, astfel că stabilirea momentului pronunțării ca început al termenului de introducere a revizuirii nu îngreudește accesul liber la justiție al revizuentului și nici dreptul său la un proces echitabil.

52. Din argumentele reținute în deciziile citate se desprinde ideea că este îndreptățită stabilirea unui moment diferit de la care începe să curgă termenul pentru introducerea cererii de revizuire — respectiv de la pronunțarea sau de la comunicarea hotărârii a cărei revizuire se dorește —, în funcție de motivul pe care aceasta se întemeiază. Nu se poate susține instituirea unui

tratament juridic discriminatoriu între justițiabilii care exercită calea de atac a revizuirii, întrucât specificul motivelor pentru care se poate solicita revizuirea unei hotărâri judecătorești justifică fixarea unor momente diferite pentru calculul termenului.

53. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

54. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, din oficiu, în dosarele nr. 103/36/2019/a1, nr. 1.920/1/2019/a1 și nr. 1.922/1/2019/a1 ale acestei instanțe, de Raisa Maria Uzea în Dosarul nr. 3.069/1/2018/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă, de Florian Viorel Romocean în Dosarul nr. 20/35/2020 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, de Societatea Vasî Flor — S.R.L. din comuna Prilog, județul Satu Mare, în Dosarul nr. 51/33/2019/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, de Ion Bobăiceanu în Dosarul nr. 341/54/2019/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă, de Orosz Laszlo Lehel și Nicolae Manițiu în Dosarul nr. 45/35/2020 al Curții de Apel Oradea — Secția I civilă, de Societatea Rotrac — S.A. din Constanța în Dosarul nr. 613/36/2019 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de Societatea Lotus — S.A. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 267/46/2020/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 și alin. (4) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă, Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Oradea — Secția I civilă și Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 587

din 31 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal, excepție ridicată de Iaszfalvi Izabela Alina în Dosarul nr. 528/252/2020 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.754D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă. În acest sens se arată că autoarea excepției dorește modificarea dispozițiilor legale criticate, în sensul modificării condițiilor în care se aplică cele două forme de individualizare a pedepsei, respectiv limitele generale ale pedepselor. Or, modificarea și completarea dispozițiilor legale criticate nu sunt de competența Curții Constituționale, ci de competența legiuitorului pozitiv, conform dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție.

4. În subsidiar, se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, fiind invocate soluțiile și considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 105 din 25 februarie 2020, nr. 106 din 25 februarie 2020 și nr. 648 din 17 octombrie 2019. În ceea ce privește invocarea, în prezenta cauză, a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se arată că acestea nu sunt incidente în speță, întrucât dispozițiile legale criticate sunt norme de drept penal substanțial.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 920/A din 29 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 528/252/2020, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal**, excepție ridicată de laszfalvi Izabela Alina într-o cauză având ca obiect soluționarea unui apel formulat de autoarea excepției împotriva unei sentințe penale prin care aceasta a fost condamnată pentru comiterea infracțiunii de contrabandă prevăzute la art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate contravin normelor constituționale și convenționale invocate în prezenta cauză prin faptul că instituirea condiției negative a limitelor de pedeapsă de 5 ani și, respectiv, 7 ani determină imposibilitatea renunțării la aplicarea pedepsei și amânării aplicării pedepsei în cazul infracțiunilor ale căror limite speciale ale pedepselor depășesc 5 ani și, respectiv, 7 ani, dar al căror pericol social este unul redus, fiind de natură să justifice dispunerea uneia dintre formele de executare anterior menționate. Se arată că există fapte prevăzute de legea penală pentru care limita specială maximă a pedepsei depășește 5 ani, dar care, prin împrejurările și circumstanțele în care au fost comise, prezintă un pericol social mai mic decât alte infracțiuni în cazul cărora limitele speciale ale pedepsei nu depășesc 5 ani. Cu toate acestea, dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) din Codul penal permit renunțarea la aplicarea pedepsei doar în cazul acestora din urmă. În mod similar, se arată că amânarea aplicării pedepsei poate fi dispusă doar în cazul infracțiunilor a căror pedeapsă este mai mică de 7 ani, indiferent de pericolul social al acestora. Se susține, așadar, că, pentru a fi în acord cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate, este necesar ca cele două forme de individualizare a pedepsei să fie aplicate în funcție de pericolul social concret al faptelor săvârșite.

7. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Face trimitere în acest sens la soluția și considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 527 din 11 iulie 2017, nr. 105 din 25 februarie 2020 și nr. 106 din 25 februarie 2020.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal, care au următorul cuprins:

— Art. 80 alin. (2) lit. d): „*Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă: (...) d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.*”;

— Art. 83 alin. (2) teza întâi: „*Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare (...).*”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3)-(4) referitoare la statul român, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 privind libertatea individuală, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 126 alin. (1) cu privire la instanțele judecătorești, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au făcut obiectul unor critici de neconstituționalitate similare, fiind pronunțată în acest sens Decizia nr. 629 din 21 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 11 aprilie 2024, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

14. Prin Decizia nr. 629 din 21 noiembrie 2023, precitată, paragrafele 21-32, Curtea a reținut că individualizarea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, legală — revine legiuitorului, care stabilește normativ pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal, prin fixarea unor limite minime și maxime ale fiecărei pedepse, care să corespundă în abstract importanței valorii sociale ocrotite prin săvârșirea faptei incriminate —, iar, pe de altă parte, judiciară — pe care o realizează judecătorul în cadrul limitelor stabilite de lege. Curtea a subliniat importanța individualizării legale a sancțiunilor de drept penal prin aceea că legiuitorul nu poate să confere judecătorului o libertate absolută în stabilirea pedepsei concrete, întrucât ar exista riscul unei interpretări și aplicări arbitrare ale pedepsei. Pe de altă parte, Curtea a apreciat că, în reglementarea sancțiunilor de drept penal de către legiuitor, trebuie stabilit un echilibru între dreptul fundamental, care face obiectul limitării impuse de sancțiune, și valoarea socială a cărei protecție a determinat limitarea. De asemenea, Curtea a subliniat că legiuitorul nu trebuie să îi ia judecătorului dreptul de a proceda la individualizarea judiciară prin stabilirea unor pedepse absolut determinate sau prin prevederea unor pedepse care, datorită aplicării lor automate, scapă oricărui control judiciar. Prin individualizarea legală, legiuitorul oferă judecătorului puterea de stabilire a pedepsei în cadrul anumitor limite predeterminate — minimul și maximul special al pedepsei —, dar, totodată, îi oferă aceluiași judecător instrumentele care îi permit alegerea și determinarea unei sancțiuni concrete, în raport cu particularitățile faptei și cu persoana infractorului.

15. Din această perspectivă, Curtea a reținut că reglementarea tratamentului penal al concursului de infracțiuni, pentru ipoteza în care s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, prin aplicarea sistemului cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix, intră în atribuțiile organului legiuitor, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din

Legea fundamentală, care, realizând o individualizare legală a sancțiunilor în materie, apreciază, în concret, în funcție de o serie de criterii, printre care și frecvența fenomenului infracțional. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin adoptarea noului regim juridic de sancționare a celor două forme de concurs de infracțiuni — real și formal —, cât privește persoana fizică, infractor major, reglementând mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere.

16. De asemenea, Curtea a reținut că în activitatea de judecată judecătorii nu sunt independenți față de lege; potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, aceștia „se supun numai legii”. Textul constituțional precitat raportat la dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit cărora „Nimeni nu este mai presus de lege” și ale art. 124 alin. (1) care stabilesc că „Justiția se înfăptuiește în numele legii” fixează poziția justiției, a judecătorului față de lege. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit normelor procesual penale ale art. 2, „Procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege”, iar, potrivit art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală, „Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”. Cu alte cuvinte, judecătorul nu creează legea, ci o aplică în speța concretă. Competența judecătorului implică nu numai identificarea normei aplicabile și analiza conținutului său, ci și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit. Organul legislativ, emitent al normei juridice, poate fi însă mai restrictiv, obligându-l pe judecător să fie mai apropiat de lege, ori poate prefera, ținând seama de diversitatea și complexitatea relațiilor sociale, o redactare generală a legii.

17. Totodată, a constatat Curtea, considerentele anterior citate sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 76 alin. (1) și (3), ale art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (1) lit. a) din Codul penal, raportat la criticile formulate de autoare în respectiva cauză.

18. Distinct de considerentele anterior menționate, Curtea a observat că, în ceea ce privește instituția renunțării la aplicarea pedepsei, a statuat, în jurisprudența sa (Decizia nr. 113 din 25 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 14 mai 2020, Decizia nr. 176 din 24 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 5 mai 2022, și Decizia nr. 233 din 27 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 7 august 2023), că este o instituție nouă, care nu are corespondent în Codul penal anterior și care constă în facultatea recunoscută instanței de judecată de a renunța definitiv la stabilirea și aplicarea unei pedepse pentru o persoană găsită vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, pentru resocializarea căreia — ținând seama de gravitatea infracțiunii, de persoana infractorului și de conduita avută de acesta anterior și ulterior comiterii faptei — este suficientă aplicarea unui avertisment. Rațiunea renunțării la aplicarea pedepsei o reprezintă săvârșirea unor fapte infracționale care au o gravitate redusă, infractorul putând fi exonerat de la aplicarea unei pedepse, fiind suficiente constatarea faptelor și atenționarea infractorului cu privire la conduita viitoare. Curtea a observat, totodată, că prevederi similare se regăseau în art. 18¹ din Codul penal din 1969, ce aveau drept rațiune nepedepsirea infractorului pentru lipsa pericolului social concret al faptei, în condițiile atingerii minime a valorilor apărute prin lege. Curtea a observat însă că, pentru a se renunța la aplicarea pedepsei, Codul penal actual reglementează, la art. 80, noi criterii cu privire la faptă și la persoana infractorului. Așadar, în vechiul Cod penal, fapta care

nu prezenta pericolul social al unei infracțiuni nu constituia infracțiune, pe când în noul Cod penal, cu privire la faptă, deși aceasta este infracțiune, s-ar putea renunța la aplicarea pedepsei, această din urmă operațiune fiind la latitudinea instanței de judecată, care va dispune în condițiile prevăzute de art. 80 din Codul penal.

19. Curtea a reținut, de asemenea, că, pentru ca instanța să poată dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, trebuie să fie întrunite condițiile pozitive referitoare la gravitatea redusă a infracțiunii și la conduita infractorului, reglementate în art. 80 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, renunțarea la aplicarea pedepsei nefiind un drept al infractorului, ci o facultate a instanței de judecată, care apreciază că aplicarea unei pedepse ar fi inoportună din cauza consecințelor pe care le-ar avea cu privire la persoana acestuia. Curtea a reținut, totodată, că renunțarea la aplicarea pedepsei nu este exclusiv o exprimare a voinței instanței de judecată, actualul Cod penal stabilind, de asemenea, în art. 80 alin. (2), condiții negative cu privire la persoana infractorului sau la limita maximă specială a pedepsei pentru care se poate aplica, față de prevederile art. 18¹ din Codul penal din 1969, care țineau seama doar de gradul de pericol social concret al faptei, așadar, de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care s-a săvârșit fapta, de urmarea produsă ori care s-ar fi putut produce, toate aceste din urmă criterii ce țineau de pericolul social al faptei fiind apreciate de instanță.

20. Așadar, Curtea a reținut că art. 80 alin. (2) lit. a)-d) din Codul penal reglementează situațiile în prezența cărora instanța nu poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, acestea fiind condiții ce țin de persoana infractorului, precum și de pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită. Una dintre condițiile negative referitoare la conduita infractorului anterioară săvârșirii faptei este reglementată în art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, care stabilește că nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă infractorul a mai suferit anterior o condamnare, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 42 lit. a) — faptele nu mai sunt prevăzute de legea penală — și lit. b) — infracțiunile amnistiate sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare. În raport cu cele reținute în motivarea soluției de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal, Curtea a constatat, în esență, că legiuitorul a urmărit ca noul Cod penal să ofere instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, așa încât norma penală în vigoare răspunde unei puternice exigențe sociale, de a reglementa mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional, stabilirea condițiilor în care instanța de judecată poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei intrând în atribuțiile Parlamentului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării.

21. Totodată, Curtea a statuat că considerentele anterior invocate sunt valabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește amânarea aplicării pedepsei, de asemenea instituție juridică nou-introdusă în legislația penală, constând în prerogativa instanței de judecată ca, în anumite condiții, atunci când apreciază că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, să stabilească pedeapsa, dar să dispună amânarea aplicării ei, fixând un termen de supraveghere de 2 ani. Ca și la renunțare, pentru a putea fi amânată aplicarea pedepsei, trebuie întrunite cumulativ mai multe condiții referitoare la pedeapsa stabilită de instanță și persoana infractorului. În ceea ce privește pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni,

aceasta trebuie să fie amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani. Curtea reține însă, în acord cu jurisprudența precitată, că stabilirea condițiilor în care instanța de judecată poate dispune amânarea aplicării pedepsei intră în atribuțiile Parlamentului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării.

22. În raport cu cele reținute anterior, în ceea ce privește înfăptuirea justiției și cerința înscrisă în dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) — „*justiția este egală pentru toți*” —, Curtea constată că aceasta reflectă dispoziția constituțională înscrisă în art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală potrivit căreia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”. Curtea a reținut că principiul egalității în fața justiției semnifică faptul că toate persoanele au o vocație egală să fie judecate de aceleași instanțe judecătorești și după aceleași dispoziții legale, indiferent că sunt de fond sau de procedură. Cu alte cuvinte, nu trebuie să existe privilegii de jurisdicție, iar egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice privește deopotrivă caracterul unitar al practicii judiciare în aceeași materie, egalitatea armelor (unul dintre elementele noțiunii mai largi de proces echitabil și componentă importantă a unei apărări efective într-un proces cu caracter judiciar, având semnificația unui tratament egal al părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui tribunal, fără ca una dintre ele să fie avantajată în raport cu cealaltă parte din proces) ori realizarea în fapt a egalității în fața justiției prin asigurarea unui ajutor public judiciar de natură să garanteze accesul egal la actul de justiție. Din această perspectivă, Curtea a reținut că, reglementând condițiile în prezența cărora instanța nu poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, acestea fiind condiții ce țin de persoana infractorului, precum și de pedeapsa prevăzută de lege/stabilită pentru infracțiunea săvârșită (cu referire la limita maximă specială a pedepsei pentru care se pot aplica cele două instituții juridice),

dispozițiile criticate nu sunt de natură să înfrângă principiul egalității în fața justiției, ci constituie expresia politicii penale a statului.

23. Cât privește dreptul la un proces echitabil statuat prin dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat de către autoarea excepției cu referire la normele de drept substanțial criticate, Curtea a constatat, în acord cu jurisprudența sa constantă, că aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial. Astfel, nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

24. De asemenea, în raport cu motivele formulate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, Curtea a constatat că celelalte dispoziții constituționale invocate, referitoare la valorile supreme în statul de drept, principiul separației și echilibrului puterilor, dreptul internațional și dreptul intern, tratatele internaționale privind drepturile omului, prezumția de nevinovăție, precum și prevederile convenționale privind interzicerea torturii și dreptul la respectarea vieții private și de familie, nu sunt relevante și nu sunt concludente pentru soluționarea excepției.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iaszfalvi Izabela Alina în Dosarul nr. 528/252/2020 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 80 alin. (2) lit. d) și ale art. 83 alin. (2) teza întâi din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE MANAGEMENT AL CALITĂȚII ÎN SĂNĂTATE

ORDIN

privind publicarea Listei unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna iunie 2025

Având în vedere:

— Referatul Compartimentului juridic aprobat cu nr. 2.241/ANMCS din 19 iunie 2025;

— dispozițiile art. 2 lit. e) și h), art. 6 lit. e), art. 9 alin. (2) și ale art. 13 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 185/2017 privind asigurarea calității în sistemul de sănătate, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile Ordinului președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate nr. 10/2018 privind aprobarea categoriilor de acreditare a unităților sanitare cu paturi aferente celui de al II-lea ciclu de acreditare, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 13 alin. (6) din Legea nr. 185/2017, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Listei unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna iunie 2025, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Președintele Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate,
Valentin-Florin Ciocan

ANEXĂ

LISTA
unităților sanitare cu paturi încadrate în categoriile de acreditare în luna iunie 2025

Nr. crt.	Denumirea unității sanitare cu paturi	Județul	Hotărârea Colegiului director pentru aprobarea raportului de acreditare	Ordinul de încadrare în categoria de acreditare	Categoria de acreditare	Situația criteriilor și condițiilor cumulate utilizate pentru încadrarea în categoria de acreditare				Perioada de încadrare în categoria de acreditare (Reîncadrarea* se face în funcție de nivelul de îndeplinire a graficului de remediere a neconformităților.)	Categoria de competență la momentul evaluării, conform Ordinului ministrului sănătății nr. 1.408/2010 privind aprobarea criteriilor de clasificare a spitalelor în funcție de competență
						Punctaj total (%)	Indicatori punctați cu (-10) (%)	Plan de conformare la ASF	Nr. de standarde îndeplinite sub 51%		
1	Institutul de Fonoaudiologie și Chirurgie Funcțională O.R.L. „Prof. Dr. D. Hociotă”	București	8/29.05.2025	119/6.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	87,31%	4,80%	Da/12 luni	0	6.06.2025-5.06.2030	I M
2	Nefrolab — S.R.L.	Timiș	8/29.05.2025	123/6.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	96,40%	5,38%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	Neclasificat
3	Societatea Mediss Center — S.R.L.	Neamț	8/29.05.2025	122/6.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	81,78%	13,64%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	Neclasificat
4	Societatea Avitum — S.R.L.	Timiș	8/29.05.2025	115/6.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	84,97%	6,78%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	Neclasificat
5	Societatea Diasys Medical — S.R.L.	București	8/29.05.2025	127/10.06.2025	V — Decizie de prelungire a procesului de acreditare	71,01%	11,63%	Nu	7	Maximum 12 luni de la primirea de către unitatea sanitară a raportului de acreditare	Neclasificat
6	Societatea Eurodializa — S.R.L.	Constanța	8/29.05.2025	113/6.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	92,17%	4,41%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	Neclasificat
7	Societatea Nefrolmed — S.R.L.	Teleorman	8/29.05.2025	120/6.06.2025	V — Decizie de prelungire a procesului de acreditare	76,99%	7,35%	Nu	2	Maximum 12 luni de la primirea de către unitatea sanitară a raportului de acreditare	Neclasificat
8	Spitalul Orășenesc Lehliu-Gară	Călărași	8/29.05.2025	125/6.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	79,17%	13,22%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	IV
9	West Eye Hospital — S.R.L.	București	8/29.05.2025	121/6.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	77,29%	3,76%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	Neclasificat
10	Spitalul Orășenesc Agnita	Sibiu	8/29.05.2025	118/6.06.2025	IV — Acreditat cu încredere redusă	78,90%	4,95%	Da/peste 24 de luni	0	6.06.2025-5.06.2030	IV
11	Spitalul Municipal „Dr. Gheorghe Marinescu”	Mureș	8/29.05.2025	117/6.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	75,77%	2,95%	Da/ 24 de luni	0	6.06.2025-5.06.2030	IV

Nr. crt.	Denumirea unității sanitare cu paturi	Județul	Hotărârea Colegiului director pentru aprobarea raportului de acreditare	Ordinul de încadrare în categoria de acreditare	Categoria de acreditare	Situția criteriilor și condițiilor cumulative utilizate pentru încadrarea în categoria de acreditare				Perioada de încadrare în categoria de acreditare (Reîncadrarea* se face în funcție de nivelul de îndeplinire a graficului de remediere a neconformităților.)	Categoria de competență la momentul evaluării, conform Ordinului nr. 1.408/2010 privind aprobarea criteriilor de clasificare a spitalelor în funcție de competență
						Punctaj total (%)	Indicatori punctați cu (-10) (%)	Plan de conformare la ASF	Nr. de standarde îndeplinite sub 51%		
12	Spitalul Sfântul Nicolae — S.R.L.	Argeș	8/29.05.2025	126/6.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	74,73%	1,44%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	V
13	Spitalul General C.F. Galați	Galați	8/29.05.2025	114/6.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	74,84%	9,20%	Da/24 de luni	0	6.06.2025-5.06.2030	IV
14	Societatea Incarmed — S.R.L.	Vâlcea	8/29.05.2025	130/10.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	78,18%	11,11%	Nu	0	10.06.2025-9.06.2030	V
15	Societatea Cin Med — S.R.L.	Bacău	8/29.05.2025	124/6.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	74,59%	1,43%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	Neclasificat
16	Spitalul Orășenesc Făget	Timiș	8/29.05.2025	116/6.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	69,52%	14,21%	Nu	0	6.06.2025-5.06.2030	IV
17	Spitalul Orășenesc Moldova Nouă	Caraș-Severin	8/29.05.2025	49/10.03.2025 și 128/10.06.2025	II — Acreditat cu recomandări	73,85%	3,53%	Nu	0	10.03.2025-9.03.2030	IV
18	Spitalul Municipal „Dr. Teodor Andrei” Lugoj	Timiș	8/29.05.2025	129/10.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	73,06%	5,35%	Da/24 de luni	0	10.06.2025-9.06.2030	IV
19	Spitalul Clinic de Ortopedie, Traumatologie și TBC Osteoarticular Foișor	București	8/29.05.2025	112/6.06.2025	III — Acreditat cu rezerve	70,83%	5,91%	Da/24 de luni	0	6.06.2025-5.06.2030	I M

LEGENDĂ:

Criteriul care a condus la încadrarea în categoria de acreditare

* Verificarea îndeplinirii graficului nu presupune costuri suplimentare din partea unității sanitare cu paturi.

AUTORITATEA PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

ORDIN**pentru aprobarea Normelor de stabilire a situațiilor în care se aplică prevederile art. 39 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative**

În temeiul prevederilor:

— art. 34, 34¹, art. 35 alin. (2), art. 39, 41, 42, 48, 51, 54, art. 73 alin. (2) și ale art. 74 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 537/2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei,

având în vedere prevederile art. 75 alin. (1) lit. j) și ale art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 162/2017, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele de stabilire a situațiilor în care se aplică prevederile art. 39 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Personalul structurilor de specialitate din cadrul Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar este responsabil cu ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prevederile prezentului ordin se completează cu normele legale în vigoare.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 298/2020 pentru aprobarea Normelor de stabilire a situațiilor în care se aplică măsurile de prevenție conform art. 39 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, care nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, precum și orice alte norme având același obiect.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar,
Georgiana-Oana Stănilă

București, 19 iunie 2025.
Nr. 329.

ANEXĂ**NORME****de stabilire a situațiilor în care se aplică prevederile art. 39 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative****CAPITOLUL I**
Dispoziții generale**ARTICOLUL 1**
Dispoziții generale

(1) Prezentele norme sunt emise în scopul punerii în aplicare a prevederilor art. 39 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 162/2017*, și stabilesc situațiile în care acestea se aplică în exercitarea activității de audit statutar.

(2) Măsurile de prevenție prevăzute de Legea nr. 162/2017 și stabilite de prezentele norme au următoarele scopuri:

a) informarea și notificarea auditorilor financiari și a firmelor de audit în vederea limitării și eliminării situațiilor de nerespectare a reglementărilor aplicabile;

b) emiterea și publicarea pe pagina de internet a Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar, denumită în continuare *ASPAAS*, a unei declarații care confirmă faptul că raportul de audit emis de un auditor financiar sau de o firmă de audit nu respectă cerințele art. 34 alin. (2) din Legea nr. 162/2017 sau, după caz, ale art. 10 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei;

c) emiterea și publicarea pe pagina de internet a ASPAAS a unei declarații care confirmă faptul că raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea emis de un auditor financiar sau o firmă de audit nu respectă cerințele art. 34¹ alin. (2) din Legea nr. 162/2017.

ARTICOLUL 2

Definiții

În înțelesul prezentelor norme, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *structură de specialitate* — serviciul/compartimentul din cadrul ASPAAS competent în aplicarea măsurilor de prevenție prevăzute de prezentele norme;

2. *măsuri de prevenție* — acțiunile întreprinse de ASPAAS pentru limitarea și eliminarea încălcărilor reglementărilor din domeniul auditului statutar;

3. *declarație* — documentul emis și publicat de ASPAAS pe pagina de internet prin care sunt evidențiate cerințele legale nerespectate în întocmirea rapoartelor de audit statutar/asigurare de către auditorii financiari și firmele de audit;

4. *notificare* — documentul emis și transmis auditorului financiar sau firmei de audit prin care i se solicită respectarea reglementărilor aplicabile auditului statutar și i se comunică faptul că repetarea încălcării are ca efect inițierea procedurii administrative;

5. *procedură administrativă* — procedura derulată de Comisia de disciplină a ASPAAS în scopul constatării abaterilor administrative și aplicării de sancțiuni auditorilor financiari și firmelor de audit;

6. *cerințe relevante* — oricare dintre obligațiile legale a căror neîndeplinire conduce la omiterea unor informații semnificative sau prezentarea denaturată a imaginii entității auditate, inducând astfel în eroare utilizatorii situațiilor financiare ale acesteia.

CAPITOLUL II

Măsuri de prevenție

ARTICOLUL 3

Emiterea notificării

(1) În cazul în care auditorii financiari sau firmele de audit nu respectă prevederile legale aplicabile, ASPAAS poate emite o notificare prin care li se solicită încetarea comportamentului respectiv și abținerea de la orice repetare a acestuia.

(2) Notificarea menționată la alin. (1) poate fi emisă în următoarele situații:

a) ca urmare a nerespectării termenului anual de raportare pe platforma ASPAAS, dacă în anul pentru care s-a întocmit raportul a fost efectuată activitate de audit statutar;

b) dacă s-a depășit termenul de comunicare către ASPAAS a datelor privind modificarea structurii asociațiilor/acționarilor/administratorilor firmei de audit, în scopul actualizării registrului public electronic (RPE);

c) dacă în urma inspecțiilor/investigațiilor efectuate de ASPAAS s-au constatat abateri de la reglementările legale, dar acestea nu reprezintă deficiențe grave în sensul art. 13 alin. (3) din anexa la Ordinul președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar nr. 84/2025

pentru aprobarea Normelor privind efectuarea inspecțiilor la auditorii financiari și firmele de audit care desfășoară activități de audit statutar, precum și activități de asigurare a raportării anuale și consolidate privind durabilitatea;

d) ca urmare a sesizărilor primite, în condițiile identificării unor încălcări care nu creează prejudicii semnificative și care nu fac obiectul unei investigații;

e) ca urmare a nerespectării solicitărilor transmise de ASPAAS.

(3) Structurile de specialitate ale ASPAAS propun emiterea notificării și o supun aprobării președintelui ASPAAS.

(4) Notificarea se comunică prin e-mail sau prin orice alte mijloace de comunicare în conformitate cu Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza informațiilor din registrul public electronic.

(5) Notificarea prevăzută de prezentul articol se poate emite o singură dată într-o perioadă de 3 ani.

(6) Dacă auditorii financiari sau firmele de audit s-au aflat în oricare dintre situațiile de la alin. (2) și au fost notificați potrivit alin. (5), următoarele situații în care se va constata nerespectarea prevederilor legale aplicabile vor atrage răspunderea administrativă potrivit art. 40 din Legea nr. 162/2017.

ARTICOLUL 4

Constatarea nerespectării cerințelor prevăzute de art. 34 alin. (2) din Legea nr. 162/2017 sau de art. 10 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014

(1) În cazul în care se constată că raportul de audit statutar nu respectă cerințele art. 34 alin. (2) din Legea nr. 162/2017 sau, după caz, ale art. 10 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014, ASPAAS poate emite o declarație în acest sens, care se publică pe pagina de internet a ASPAAS.

(2) Emiterea și publicarea declarației prevăzute la alin. (1) nu înlocuiește:

a) aplicarea măsurilor de prevenție prevăzute la art. 3;

b) aplicarea prevederilor art. 40 și/sau art. 44 din Legea nr. 162/2017.

(3) Declarația poate fi emisă:

a) ca urmare a efectuării de către ASPAAS a inspecțiilor pentru asigurarea calității prin structura de specialitate, la auditorii financiari/firmele de audit care desfășoară misiuni de audit statutar;

b) ca urmare a efectuării investigațiilor de către ASPAAS, prin structura de specialitate, la auditorii financiari/firmele de audit care desfășoară misiuni de audit statutar;

c) ca urmare a altor sesizări primite sau a autosesizării ASPAAS.

(4) În situația în care în urma acțiunilor întreprinse potrivit alin. (3) se identifică nerespectarea unor cerințe relevante, personalul ASPAAS cu atribuții în acest sens fie întocmește un raport în care precizează cerințele relevante nerespectate, fie precizează aceste aspecte în cadrul raportului de investigații/inspecții, după caz, și îl înaintează președintelui ASPAAS cu propunerea de publicare a declarației.

(5) În urma aprobării de către președintele ASPAAS a raportului prevăzut la alin. (4), personalul ASPAAS cu atribuții

în acest sens întocmește și publică pe pagina de internet declarația prevăzută la alin. (1).

(6) Declarația rămâne publicată pe pagina de internet o perioadă de maximum 5 ani cu scopul de a atenționa utilizatorii situațiilor financiare.

ARTICOLUL 5

Constatarea nerespectării cerințelor prevăzute de art. 34¹ alin. (2) din Legea nr. 162/2017

(1) În cazul în care se constată că raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea nu respectă cerințele art. 34¹ alin. (2) din Legea nr. 162/2017, ASPAAS poate emite o declarație în acest sens, care se publică pe pagina de internet a ASPAAS.

(2) Emiterea și publicarea declarației prevăzute la alin. (1) nu înlocuiește:

a) aplicarea măsurilor de prevenție prevăzute la art. 3;

b) aplicarea prevederilor art. 40 și/sau art. 44 din Legea nr. 162/2017.

(3) Declarația poate fi emisă:

a) în timpul desfășurării sau după finalizarea inspecțiilor pentru asigurarea calității efectuate de ASPAAS, prin structura de specialitate, la auditorii financiari/firmele de audit care desfășoară asigurarea raportării privind durabilitatea;

b) în timpul desfășurării sau după finalizarea investigațiilor efectuate de ASPAAS, prin structura de specialitate, la auditorii financiari/firmele de audit care desfășoară asigurarea raportării privind durabilitatea;

c) ca urmare a altor sesizări primite sau a autosesizării ASPAAS.

(4) În situația în care în urma acțiunilor întreprinse potrivit alin. (3) se identifică nerespectarea unor cerințe relevante, personalul ASPAAS cu atribuții în acest sens fie întocmește un raport în care precizează cerințele relevante nerespectate, fie precizează aceste aspecte în cadrul raportului de investigații/inspecții, după caz, și îl înaintează președintelui ASPAAS cu propunerea de publicare a declarației.

(5) În urma aprobării de către președintele ASPAAS a raportului prevăzut la alin. (4), personalul ASPAAS cu atribuții în acest sens întocmește și publică pe pagina de internet declarația prevăzută la alin. (1).

(6) Declarația rămâne publicată pe pagina de internet o perioadă de maximum 5 ani cu scopul de a atenționa utilizatorii situațiilor financiare.

CAPITOLUL III

Protecția datelor cu caracter personal și regimul de confidențialitate

ARTICOLUL 6

Protecția datelor cu caracter personal

(1) Declarația prevăzută la art. 4 alin. (1) se publică astfel încât să se asigure protecția datelor cu caracter personal, în conformitate cu principiile stabilite prin Regulamentul (UE) nr. 679/2016 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera

circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).

(2) Prelucrarea datelor cu caracter personal se realizează cu respectarea dispozițiilor Regulamentului general privind protecția datelor și ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare.

(3) În conformitate cu art. 42 alin. (5) din Legea nr. 162/2017, publicarea măsurilor, precum și a oricărei declarații publice trebuie să respecte drepturile fundamentale, astfel cum sunt stabilite în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal. ASPAAS poate decide ca această comunicare sau orice declarație publică să nu conțină date cu caracter personal în sensul Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).

(4) În contextul cooperării cu autorități similare din statele membre sau țări terțe, datele cu caracter personal ale persoanelor subiect al declarației prevăzute la art. 4 alin. (1) pot fi puse la dispoziția acestora în condiții de legalitate și de consimțământ stabilite prin Regulamentul general privind protecția datelor.

ARTICOLUL 7

Regimul de confidențialitate

(1) Prelucrarea de către ASPAAS, prin personalul specializat, a datelor personale și a informațiilor rezultate din inspecțiile, investigațiile sau revizuirile în urma cărora ASPAAS emite notificările și declarațiile prevăzute la art. 3-5 este supusă obligației privind păstrarea confidențialității stabilite prin Regulamentul general privind protecția datelor și prin Regulamentul (UE) nr. 537/2014.

(2) În vederea respectării confidențialității informațiilor la care se referă măsurile de prevenție aplicate, doar persoanele din cadrul ASPAAS implicate în procesul de inspecție, investigație sau revizuire au acces la acestea.

ARTICOLUL 8

Dispoziții finale

(1) Condițiile și modul în care își desfășoară activitatea structurile de specialitate implicate în aplicarea măsurilor de prevenție se stabilesc prin proceduri operaționale.

(2) Prezentele norme se aplică în cazul notificărilor și declarațiilor emise după intrarea acestora în vigoare, inclusiv pentru notificările și declarațiile pentru care procedura constatării se află în curs de desfășurare la data publicării.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**pentru aprobarea Listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare și venitul maxim brut lunar pe membru de familie pentru care se acordă ajutorul financiar, pentru anul 2025**

Având în vedere:

— prevederile art. 4 din Legea nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 4, art. 9 alin. (3) lit. c) și ale art. 10 alin. (1) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2004, cu modificările și completările ulterioare;

— Procesul-verbal nr. DGEPÎP 2.907 din 11.06.2025 al Comisiei centrale numite prin Ordinul ministrului educației nr. 3.787/2021 privind desemnarea membrilor Comisiei centrale și a Comisiei de contestații pentru aplicarea Legii nr. 269/2004;

— Referatul de aprobare nr. 2.933/DGEPÎP din 12.06.2025 al proiectului de ordin pentru aprobarea listei nominale a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 și venitul maxim brut lunar pe membru de familie pentru care se acordă ajutorul financiar, pentru anul 2025,

în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Lista nominală a beneficiarilor Legii nr. 269/2004 privind acordarea unui ajutor financiar în vederea stimulării achiziționării de calculatoare, pentru anul 2025, cuprinzând 1.805 beneficiari, potrivit anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Venitul maxim brut lunar pe membru de familie, pentru care se acordă ajutorul financiar beneficiarilor, este de 500 lei.

Art. 3. — Direcția generală economică, Direcția generală echitate și performanță în învățământul preuniversitar, Direcția generală învățământ universitar, Direcția infrastructură, digitalizare și interoperabilitate, Direcția generală juridică și relația cu Parlamentul și partenerii sociali și persoanele nominalizate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Daniel-Ovidiu David

București, 19 iunie 2025.
Nr. 4.336.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

